

Za zrcadlem

Výstava děl Marca Bagnoliho & Vladimíra Škody

Kurátorka: Miroslava Hajek

Organizátor: galerie Cermak Eisenkraft, cermakeisenkraft.com

Autoři projektu: Miroslava Hajek, Tomáš Zapletal a Renata Vávrová

Místo: galerie Cermak_Eisenkraft, 3. patro domu SmetanaQ, Smetanovo nábřeží 4, Praha 1

Termín: do 26. 9. 2021

Křest katalogu a setkání s umělci: 7. 9. 2021 v 18:30

Výstava se koná pod záštitou Italského kulturního institutu v Praze a Francouzského institutu v Praze. Katalog k výstavě vznikl díky finanční podpoře Státního fondu kultury ČR.

Galerie Cermak Eisenkraft pokračuje v prostorách POP-UP galerie domu SmetanaQ v sérii jedinečných projektů a představuje výstavu dvou světově významných současných umělců, Itala Marca Bagnoliho a Francouze českého původu Vladimíra Škody, nazvanou *Za zrcadlem*.

Ve své tvorbě oba umělci řeší podobnou tematiku, jedná se především o představu časoprostoru a jeho zrcadlení. Výsledky jejich výtvarného úsilí jsou však navzdory mnohým společným rysům rozdílné. Prostředek, který jejich práci spojuje a zároveň rozděluje, je způsob, jakým využívají reflexní povrchy. Vzájemnou souvislost mezi jejich vizuálním zkoumáním lze interpretovat jako setkání paralelních stop paměti, které se v určitém okamžiku rozpoznají a protnou, i když o sobě dříve neměly potuchy. Je však zajímavé si uvědomit, že tito dva umělci začali používat reflexní plochu téměř současně, koncem osmdesátých let minulého století. Oba však vycházejí z odlišných charakteristických kvalit. Jejich uměleckou cestu spojuje nicméně to, že se na ni vydali přes alchymii, a nikoliv přes kinetické umění.

Marco Bagnoli se ve své tvorbě snaží odhalit a vyjevit to, co by jinak zůstalo skryté. Jeho dílo nám napomáhá rozpoznat a vnímat komplexní vztahy mezi různými možnými realitami v porovnání s tím, jak jsme schopni realitu chápat. Prostřednictvím konkávního zrcadla Bagnoli vytváří sekvence vzájemných odrazů. Promítnutý obraz umožňuje magická zjevení úryvků vidění spojených s pamětí. Hlavním tématem v Bagnoliho práci však zůstává jeho pojetí prostoru ve vztahu k času.

Vladimír Škoda ve své práci mísí citovost manuální činnosti s technologií a vědeckou estetikou. Způsobem, jakým užívá zrcadlové plochy, usiluje o překročení mezi lidského vnímání, zkoumá, zda je možné zviditelnit neviditelné, a hledá to, co nás spojuje se soustavou paralelních vesmírů, proniká do mnohočetnosti nekonečna mikrokosmu a makrokosmu. Jeho dílo se přibližuje otázkám našeho vztahu k prostoru, k pohybu a k relativitě času.

Vidět práce Marca Bagnoliho a Vladimíra Škody pospolu v jednom prostoru, objevovat a porovnávat jejich tvůrčí cesty, nás přesvědčuje nejen o jejich významu v dějinách umění, ale vede nás k pochopení významu estetického bádání vizuálního umění pro lepší porozumění vesmíru srovnatelného s vědou.

(Úryvek z textu Miroslavy Hajek)

Vstup do SmetanaQ je po celou dobu výstavy zdarma.

Fotografie v tiskové kvalitě na vyžádání na office@cermakeisenkraft.com

Marco Bagnoli (* 1949, Empoli), vystudoval chemii, jako umělec působí od druhé poloviny sedmdesátých let minulého století. Mezi jeho významné mezinárodní výstavy patří Benátské bienále (1982, 1986, 1997), Dokumenta, Kassel (1982, 1992) a Sonsbeek, Arnhem (1986). Jeho autorské výstavy se konaly v mnoha prestižních institucích, jako De Appel, Amsterdam (1980 a 1984), Centre d'Art Contemporain Genève, Ženeva (1985), Musée Saint-Pierre art contemporain, Lyon (1987), Magasin, Centre National d'Art Contemporain, Grenoble (1991), Castello di Rivoli Museo d'Arte Contemporanea, Rivoli, Turín (1992), Centro per l'Arte Contemporanea Luigi Pecci, Prato (1995), IVAM, Centre del Carme, Valencia (2000), České muzeum výtvarných umění, Praha (2009), Madre, Museo d'Arte Contemporanea Donnaregina, Neapol (2015).

V roce 1981 realizoval instalaci ve Ville Medicea „La Ferdinanda“ v Artimínu, po níž následovala díla vytvořená v dialogu s architektonickými stavbami

historického a duchovního významu, jako například kaple Pazzi (1984), Osmiúhelný sál pevnosti Fortezza da Basso (1989) a opatství San Miniato al Monte (1992, 1994, 2012, 2018/2019, 2020), Forte di Belvedere (2003, 2017), zahrady Boboli (2013) a Stazione Leopolda (2014) ve Florencii.

V květnu 2017 byl v Montelupo Fiorentino otevřen Ateliér Marco Bagnoli, multifunkční prostor, který umělec pojímá jako celistvé umělecké dílo, kde můžeme shlédnout neustále obměňující se výstavu jeho tvorby od roku 1972 do současnosti.

Od roku 1976 vytvořil mnoho stálých instalací, včetně děl pro Palazzo Durini a Piantagione Paradise of Bolognano, Pescara, *Ascolta il flauto di canna* (Poslechněte si hůlkovou flétnu) (1985–2007) a *Dacché sia notte, entra* (Protože je noc, vstupte) (2007), park Villa La Magia, Quarrata, Florencie, *Amore e Psiche* (Amor a Psyché) (2010), Parco Mediceo, Pratolino, Vaglia, *Immacolata concezione* (Neposkvrněné početí) (2011), ChiantiBanca, Piazza Duomo, Florencie, fontánu *L'anello mancante alla catena che non c'è* (Chybějící článek k řetězu, který neexistuje) (1989–2017), Piazza Ciardi, Prato.

K příležitosti oslav tisíciletí (1018–2018) opatství San Miniato al Monte byl Bagnoli pověřen vytvořením *Janua Coeli*, instalací uvnitř i vně baziliky. V roce 2018 vydal Germano Celant monografii Marco Bagnoli (Skira, Milán) s jeho dosud nepublikovanými texty.

V červnu 2020 byla u vchodu Castello di Rivoli v Turíně znovu instalována zrestaurovaná fontána *Cinquantasei nomi* (Padesát šest jmen) (1999–2000) a na letišti Leonarda da Vinci–Fiumicino v Římě umístěna jeho socha *Come figura d'arciere* (Jako postava lučištníka) (1993–2019).

Jeho tvorba je zastoupena v mnoha soukromých i veřejných sbírkách: MAC, Lyon, Centro per l'Arte Contemporanea Luigi Pecci, Prato, GAM a Castello di Rivoli, Museo d'Arte Contemporanea, Turín, Collezione Longo, CAMUSAC, Cassino; Fattoria di Montellori, Fucecchio, Garrison Art Center a Magazzino Italian Art, New York, Museum Madre, Neapol a další.

Horizontal – vertical pro symposium *Situation 1* v Regensburgu a začal vystavovat v Evropě.

Vladimír Škoda (* 1942, Praha) žije a pracuje v Paříži. Od dětství má blízký vztah k matematice a fyzice. Vyučil se soustružníkem-frézařem a zajímal se také o kresbu i malbu. Roku 1968 odešel do Francie, studoval na École des Arts Décoratifs v Grenoblu (1968–1969), později pak v Césarově ateliéru na École National Supérieure des Beaux-Arts v Paříži (1970–1972), kde se začal věnovat sochařství. V letech 1973–1975 pobýval ve Ville Medici v Římě, kde vytvořil sérii soch ze železného drátu. Od roku 1975 realizoval první práce v kovárně, které koncem sedmdesátých let vyústily v realizaci monumentálních soch. Po svých prvních autorských výstavách v galerii Primo Piano v Římě (1975) a v galerii BLU v Miláně (1975) vytvořil v roce 1979 monumentální sochu

Po autorské výstavě *de l'intérieur (z nitra)* v Musée d'Art Moderne v Paříži (1987) se v jeho práci, po dlouhé kovářské praxi, objevila v roce 1988 dokonalá sféra, jejíž povrch dále opracovával rýhováním, tauširováním, vrtáním a leštěním. V roce 1991 vytvořil první zrcadlově leštěnou sférickou sochu. V roce 1994 se inspiroval pohybem kyvadla a o rok později představil první dílo s touto tematikou nazvané *Hommage à Foucault* (Pocta Foucaultovi) v rámci výstavy *Konstelace* v Galerii Rudolfinum. Dynamiku kyvadlového pohybu nejlépe reprezentuje dílo *Kora* (1995–1996), kde se poprvé setkáváme také s využitím vyleštěného konkávního zrcadla, a dílo *badria* (1996), představené na výstavách *Cosmos: du romantisme à l'avant-garde*, Musée des Beaux-Arts, Montréal (1999) a *Cosmos*, Palazzo Grazzi, Benátky (2000). V roce 1999 vytvořil první dílo ze série vibrujících a otočných zrcadel *Miroirs du temps* (Zrcadla času), představené, mimo jiné, na výstavách pod kurátorským vedením Miroslavy Hajek: *Sppechio del tempo*, Spoleto (2006), *Čtvrtá dimenze*, Veletržní palác, Národní galerie Praha (2007) a *Johannes Kepler – Mysterium Cosmographicum*, Museu Kampa, Praha (2018).

Při práci s kovem používá různé postupy a technologie, stejně jako možnosti interaktivity, magnetismu a polarity. V roce 2001 vytvořil interaktivní sochu *Sphères* (Sféry) a jeho dlouholeté experimenty s perforovanou ocelí vyústily v roce 2006 v sérii děl *Sphères de ciel – ciel de Sphères* (Nebeské sféry – nebesa sfér), vytvořených pro sochařský park Domaine de Peyrassol na jihu Francie (2006), Fondation Clément na Martiniku (2018) a FIAC Hors-les-Murs, Jardin des Tuileries v Paříži (2018). V roce 2010 se inspiroval optickými a chromatickými aberacemi a vytvořil sérii fotografií stejného názvu. V roce 2018 Art Absolutem vydalo monografickou knihu *Vladimir Skoda*, věnovanou jeho tvorbě od osmdesátých let do současnosti. V roce 2020 vytvořil monumentální sochu *Pointillées aborigènes* pro Nadaci Opale ve švýcarském Lens.

Jeho tvorba je zastoupena v mnoha soukromých i veřejných sbírkách: Centre Pompidou, Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, Paříž, CNAP, Paříž, Musée d'Art moderne et contemporain, Štrasburk;, Musée Cantini, Marseille, Národní galerie Praha, Galerie hl. města Prahy, Museum Kampa, Praha, GASK, Kutná Hora, SDK – Galerie Neue Meister, Drážďany a další.

Výstavu doprovází katalog v česko-anglické mutaci s texty následujících autorů

Miroslava Hajek (* 1947, Brno) je kurátorka výstav a historička umění se zaměřením na moderní a současné umění. Od roku 1969 žije v Novaře v Itálii. Absolvovala Uměleckoprůmyslovou školu v Brně a studovala dějiny umění na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně (1965–1969). Byla členkou avantgardní umělecké skupiny Brněnská bohéma. Roku 1969, během stipendijního pobytu v Itálii, byla v Československu v nepřítomnosti politicky odsouzena, rehabilitována byla až v roce 1990, po sametové revoluci. V Novaře založila a řídila kulturní centrum UXA – Studio d'arte contemporanea (1970–2000). Systematicky se zajímala o tvorbu umělců používajících nové technologie a nová média (Bruno Munari, Franco Vaccari, Gianni Colombo, Jean Tinguley, François Morellet, Joseph Beuys), problematiku barvy v abstraktním a konkrétním umění, novou figuraci, vizuální poezii a sochařství (Karl Prantl, Marco Bagnoli, Vladimír Škoda). Na autorských a skupinových výstavách v Itálii představila tvorbu mnoha českých a slovenských umělců (Jiří Kolář, Milan Knížák, Václav Boštík, Miloslav Moucha, Jan Mladovský, Pavol Binder, Dalibor Chatrný, Adriana Šimotová, Běla Kolářová). V roce 1992 byla kurátorkou výstavy moderního československého umění ve Florencii. V Čechách koncem devadesátých let spolupracovala s Galerií Klatovy – Klenová a po roce 2000 s Českým muzeem výtvarných umění. Ve své práci hledá souvislosti v evropském umění dvacátého století, příbuznosti a vztahy mezi východní a západní Evropou, zejména ve futurismu, kinetickém umění a v tvorbě využívající nové technologie.

Prof. Jean-Pierre Luminet (* 1951, Cavaillon) je francouzský vědec, astrofyzik, spisovatel a básník, světově známý specialista na černé díry, historii kosmologie a zejména na vznik konceptu Velkého třesku. Působí jako zasloužilý ředitel v Národním výzkumném centru (CNRS) v Paříži, je členem Laboratoire d'Astrophysique de Marseille (LAM, Astrofyzická laboratoř v Marseille), Laboratoire Univers et Théories (LUTH, Laboratoř vesmíru a teorii) Pařížské observatoře a hostujícím vědcem v Centre de Physique Théorique (CPT, Centrum teoretické fyziky) v Marseille. Za svou práci v badatelském výzkumu a vědecké komunikaci získal několik ocenění. V roce 1979 vytvořil první „obraz“ černé díry s akrečním diskem. V roce 1982, spolu s fyzikem Brandonem Carterem, představil koncept *Tidal disruption Event* (TDE), zničení hvězdy procházející v blízkosti super masivní černé díry. V roce 1995 vymyslel se svým kolegou Marcem Lachièze-Reym odborný název *Kosmická topologie* pro popis tvaru prostoru. Byla po něm pojmenována planetka č. 5523 *Luminet*, objevená v roce 1991 na hvězdárně Palomar. Publikoval mnoho vědeckých knih a jeho odborné teorie o vesmírných jevech dosáhly světového věhlasu. Působí také v redakční radě časopisu *Inference: The International Review of Science*. Zajímá se o vztahy mezi vědou a uměním, s různými umělci spolupracoval na koncepci děl a textů inspirovaných vědeckými objevy.

RNDr. Zdislav Šíma, CSc. (* 1947, Praha) je český astronom a spisovatel. Zabýval se fyzikou dvojhvězd a později problematikou gravitačního pole planet sluneční soustavy. Nyní se v Oddělení galaxií a planetárních systémů Astronomického ústavu Akademie věd ČR v Praze věnuje družicové geodezii a historii astronomie. Od roku 1990 se stará o chod pražského Staroměstského orloje a v letech 1991–1998 rekonstruoval několikery sluneční hodiny (Břevnovský klášter, Praha, budova Parlamentu, Praha, Klášter Zlatá koruna). Zabýval se také sextanty z období Tycha Braha. Byla po něm pojmenována planetka č. 29477 *Zdikšíma*, objevená v roce 1997 na hvězdárně Kleť. V letech 1995–2004 byl členem speciální pracovní skupiny pro hodnocení modelu GSFC/DMA v International Geoid Service (Mezinárodní služby Geoid) a v letech 1994–1998 členem Českého národního komitétu astronomického, který je v České republice reprezentantem IAU (Mezinárodní astronomické unie). Aktuálně je členem Società Astronomica Italiana (Italské astronomické společnosti), Special Commission SC3 *Fundamental Constants* (SCFC) IAG/IUGG (Speciální komise SC3 pro základní konstanty IAG/IUGG), Inter-Commission Committee on Planetary Geodesy IAG/IUGG (Meziresortní výbor pro planetární geodézii IAG/IUGG). Často spolupracuje s médii a v roce 2001 vydala Národní knihovna v Praze jeho knihu *Astronomie a Klementinum*.

Odkazy

Galerie zastupující Marca Bagnoliho

Studio Trisorio, Neapol
Galleria Giorgio Persano, Turín
Galleria Christian Stein, Milán a Pero

Galerie zastupující Vladimíra Škodu

galerie Cermak Eisenkraft, Praha
Galerie Catherine Issert, St. Paul de Vence
Galerie Wittenbrink, Mnichov
Galerie Hoffmann, Friedberg

cermakeisenkraft.com

[instagram.com/cermak_eisenkraft/](https://www.instagram.com/cermak_eisenkraft/)

smetanaq.cz

miroslavahajek.org

marcobagnoli.it

vladimirskoda.fr

[wikipedia.org/wiki/Jean-Pierre_Luminet](https://en.wikipedia.org/wiki/Jean-Pierre_Luminet)

galaxy.asu.cas.cz/~sima/

O galerii

Galerie Cermak Eisenkraft vznikla v roce 2014 s ambicí stát se významným hráčem na poli obchodu s poválečným a současným českým, ale i světovým uměním. Zakladatelé Tomáš Zapletal a David Železný, kteří již na českém trhu s uměním působili dříve samostatně, si za hlavní cíl stanovili vytvoření důvěryhodné, seriózní instituce mezinárodního významu, která díky nejvyšším standardům své práce přispívá ke kultivaci trhu s uměním v České republice. S galerií spolupracuje Nadační fond CE, který již šestým rokem podporuje současné české, ale i zahraniční umělce v jejich činnosti. Fond podpořil například tyto autory: Magdalena Jetelová, Milan Kunc, Vladimír Škoda, Jiří Černický, Šimon Brejcha, Martin Velíšek, František Matoušek a další.

V současné době galerie provozuje dva výstavní prostory v Praze:

- . galerie Cermak Eisenkraft, Národní 9, Praha 1
- . Pop Up galerie Cermak Eisenkraft, 3. patro domu SmetanaQ, Smetanovo nábřeží 4, Praha 1

O výstavních prostorách

Z historie

Měšťanský bytový dům ve stylu klasicismu byl postaven v letech 1846–47 podle projektu architekta Bernharda Gruebera na pravém břehu řeky Vltavy. Na místě nynějšího domu stával domek převozníka čp. 334. Stejně číslo popisné bylo později přeneseno na nový dům, na kterém se zachovalo dodnes. Dům na jižní straně hraničil s říční zátokou, jeho půdorys je proto z této strany zešíkmený. Zátoku tehdy využívala místní cihelna jako nákladní přístav. Po úpravách nábřeží zátoka zmizela a dnes na jejím místě v sousedství stojí palác Lažanských s Filmovou a televizní fakultou AMU. Budova byla původně koncipována jako bytový dům, postupně se však několika rekonstrukcemi v průběhu 20. století proměnila v kancelářskou. Mezi majiteli domu byl například V.J. Rott, Pražská paroplavební společnost a později Řízení letového provozu ČR.

Nový život v domě na Smetanově nábřeží

V roce 2013 byl dům poškozen silnou explozí plynu v ulici Divadelní. Původní majitel dům nákladnými opravami zabezpečil a poté prodal. V současné době je zcela zrekonstruována část domu na Smetanově nábřeží; jeho protější strana do Divadelní ulice je zatím nepřístupná a ze statických důvodů není jasné, kdy bude možné druhou část domu plně využít. Kulturní zaměření domu spojuje galerijní činnost a kulturní přednášky, mladé designéry a obchod v nižších patrech, výběrovou kávu a občerstvení ve SmetanaQ Café & Bistro.

Kontakty

Tomáš Zapletal – Čermák, 608 713 536, tom@cermakeisenkraft.com
David Železný – Eisenkraft, 732 489 824, david@cermakeisenkraft.com
Renata Vávrová, 723 740 731, office@cermakeisenkraft.com

Partneři projektu

Státní fond kultury ČR

INSTITUT
FRANÇAIS
Prague

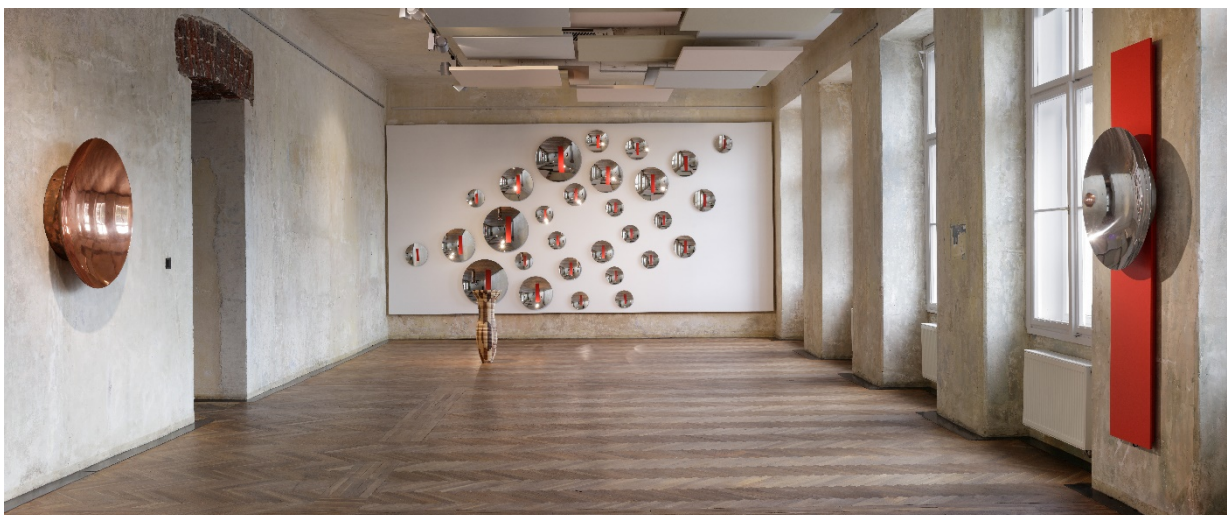
Mediální partneři projektu

Z výstavy

Pohled do instalace děl Vladimíra Škody v galerii Cermak Eisenkraft_
foto Martin Polák

Pohled do instalace děl Marca Bagnoli v galerii Cermak Eisenkraft_
foto Martin Polák